ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΙΡΛΑΝΔΙΑΣ

ΤΙΣ παραδόσεις καὶ τοὺς θρύλους γιὰ στοιχειά, γιὰ φαντάσματα καὶ γιὰ τόπους ἐξωτικῶν, πρωτεύουσα θέσι ἔχει ἡ παρακάτω ἱστορία γιὰ ἕνα στοιχειωμένο σπίτι στὴν Ἰρλανδία.

Στὸ σπίτι αὐτὸ ποὺ βρίσκεται στὴν κομητεία τοῦ Γουΐκλοου, λένε, ὅτι ἐμφανίζεται ἕνα φάντασμα ἀνδρός, μὲ κατάχλωμη τὴν ὄψι, καὶ μὲ δυὸ δόντια μεγάλα καὶ γυρτά, ποὺ ἐξέχουν, σὰν χαυλιόδοντες ἀπὸ τὸ στόμα του!...

Γιὰ τὸ φάντασμα αὐτό, ἡ παράδοσις, λέει ὅτι ἔβγαινε ἐδῶ καὶ ἑκατὸ χρόνια σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, ἀλλὰ ὅτι ἔπειτα χάθηκε καὶ ἔτσι ὅλοι τὸ εἶχαν λησμονήσει.

Τώρα ὅμως φαίνεται πὼς ξαναφάνηκε καὶ νὰ πῶς :

Μιὰ μέρα ὁ γυιὸς τοῦ ἰδιοκτήτου ἐκάλεσε νὰ φιλοξενήσῃ μερικοὺς φίλους του, στὸ σπίτι αὐτό. Οἱ φίλοι του εἶδαν τὴ νύχτα τὸ φάντασμα, ἐτρόμαξαν καὶ ἔσπευσαν νὰ τὸ κοινολογήσουν.

Ἀπὸ τὸν θόρυβο ποὺ ἔγινε, ἐπενέβησαν ἡ ἀρχὲς τοῦ τόπου, ἡ ὁποῖες ὅμως δὲν μπορέσανε νὰ βροῦνε κομμὶ ἐξήγησι γιὰ τὸ περίεργο αὐτὸ φαινόμενο.

***

Τὸ «στοιχειωμένο σπίτι» τοῦ Γουΐκλοου ποὺ βρίσκεται σ' ἕνα ἐρημικὸ μέρος, κοντὰ σ' ἕνα ρεῦμα, τὸ εἶχε ἀγοράσει ἐδῶ καὶ δύο χρόνια, ἕνας κάτοικος τοῦ Δουβλίνου.

Ὅταν ὁ νέος ἰδιοκτήτης ποὺ ἦταν μανιώδης ψαρᾶς, πῆγε νὰ περάσῃ τὸ καλοκαῖρι του σ' αὐτό, ἄρχισαν περίεργα πράμματα νὰ τοῦ συμβαίνουν.

Κουδούνια χτυπούσανε σ' ὅλες τὶς κάμαρες κατὰ μυστηριώδη τρόπο, πόρτες ποὺ ἤσανε κλειστὲς ἄνοιγαν αὐτομάτως, ἔκλειναν μὲ θόρυβο μεγάλο τὰ παράθυρα, καὶ μορφὲς περίεργες φαινόντουσαν στὶς σκοτεινὲς γωνίες, περνῶντας μέσα ἀπὸ τοὺς διαδρόμους, καὶ ἀπὸ τὰ δωμάτια.

Ἡ γυναῖκα τοῦ ἰδιοκτήτου εἶδε ἕνα πρωῒ ποὺ ξύπνησε τρία κηριὰ ἀναμμένα ἐμπρὸς στὸ κρεββάτι της καὶ σὰν πέρασαν λίγες ἡμέρες, εἶδε πάλιν ἕξη ἀναμμένα κηριά, γύρω ἀπὸ τὸ κρεββάτι τοῦ οἰκονόμου τοῦ σπιτιοῦ.

Τὰ μυστηριώδη αὐτὰ συμβάντα, ἔκαμαν τοὺς νοικοκυραίους νὰ τρομάξουνε καὶ νὰ φύγουνε τὸ γρηγορώτερο γιὰ τὸ Δουβλῖνο.

***

Σὰν ἤρθαν τὰ Χριστούγεννα ὁ γυιὸς τοῦ ἰδιοκτήτου, πῆρε καὶ ἄλλους τέσσερες φίλους του καὶ πῆγαν νὰ περάσουνε ρομαντικὰ Χριστούγεννα, στὸ «στοιχειωμένο σπίτι» :

— Θὰ κάμουμε Χριστούγεννα μαζὺ μὲ τὰ φαντάσματα ! ἔλεγαν καμαρώνοντας στοὺς ἄλλους φίλους καὶ συμφοιτητάς των.

Εἶχαν δὲ ἀπόφασι νὰ ἀποκαλύψουνε καὶ τὸ μυστήριο τοῦ περιέργου αὐτοῦ σπιτιοῦ καὶ τῶν ἀνεξηγήτων φαινομένων του.

Σὰν ἔφτασαν στὸ σπίτι, μὲ ἕνα αὐτοκίνητο, εἶχεν ἀρχίσει νὰ βραδυάζῃ. Ἀνέβηκαν ἐπάνω, ὅταν ἔξαφνα θυμήθηκαν πὼς λησμόνησαν ἕνα τσαντάκι μὲ τροφὲς στὸ αὐτοκίνητο καὶ κατέβηκεν ἕνας νὰ τὸ πάρῃ. Καθὼς ὅμως, σὲ μιὰ στιγμή, γύρ σε τυχαίως τὸ κεφάλι του, πρὸς τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ, εἶδε, ἀπὸ ἕνα παράθυρο, τὴν κάνην ἑνὸς ὅπλου νὰ διευθύνεται κατεπάνω του.

Ὁ νέος ἔκαμε ἀμέσως ἕνα πλάγιο πήδημα καὶ κρύφτηκε πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο.

Ἀπὸ ἐκεῖ κυττάζοντας, εἶδε μιὰ σκιώδη σιλουέττα νὰ βγαίνῃ ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ νὰ φεύγῃ.

Ὁ νέος ἀνέβηκε ἐπάνω ταραγμένος καὶ διηγήθηκε τὸ ἐπεισόδιο στοὺς φίλους του, οἱ ὁποῖοι ἄρχισαν νὰ σχολιάζουνε τὸ περίεργο αὐτὸ φαινόμενο, ὅταν ἔξαφνα ἀκουστῆκαν ἀπὸ ὅλα τὰ δωμάτια παράξενοι θόρυβοι, πυροβολισμοί, πόρτες ν' ἀνοίγουν καὶ νὰ κλείνουνε μὲ μεγάλο κρότο, ἔπιπλα νὰ ἀνατρέπονται καὶ γυαλικὰ νὰ σπάζουν !

Οἱ νέοι δὲν πρόφτασαν νὰ συνέλθουν ἀπ' τὸν φόβο τους, ὅταν παρουσιάστηκε μπροστά τους ἄξαφνα ἕνας μυστηριώδης ἄνθρωπος, μὲ ὄψη κάτωχρη, μὲ ἔκφρασι μοχθηρὴ καὶ δυὸ δόντια ἐξαιρετικῶς μεγάλα, ποὺ μοιάζανε μὲ χαυλιόδοντες ! Ἕνας μακρὺς μανδύας ἔπεφτε ἀπὸ τὶς πλάτες του καὶ σερνόταν κάτω στὸ πάτωμα.

Οἱ νέοι φοιτηταί, ἀπὸ τὸν τρόμο τους καὶ τὴν κατάπληξί τους, δὲν μπορέσανε οὔτε νὰ κινηθοῦνε οὔτε νὰ φωνάξουν.

Ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος ἄνθρωπος, πέρασε τότε ἀπὸ μπροστά τους καὶ στὸ πέρασμά του ὅλα τὰ ἀντικείμενα τοῦ δωματίου ἄρχισαν νὰ κατραντλᾶν μπροστά τους μὲ ἕνα θόρυβο ἐκκωφαντικό !

Ὅταν οἱ νέοι συνῆλθαν, ἔτρεξαν ἀλλαλιασμένοι ἀπὸ τὸν φόβο τους νὰ κρυφτοῦν στὴ σοφίτα τοῦ σπιτιοῦ. Ἐκεῖ ὅμως εἶδαν κάτι ποὺ τοὺς πάγωσε τὸ αἷμα !

Ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος ποὺ φοροῦσε τὸν μακρὺν μαῦρο μανδύα, κρεμότανε ἀπὸ ἕνα γάντζο τοῦ ταβανιοῦ, μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω, σὰν τὴ νυχτερίδα !...

Ὕστερα ἀπὸ αὐτό, οἱ νέοι φοιτηταὶ ἔσπευσαν τρέχοντας, νὰ φύγουνε γιὰ τὸ Δουβλῖνο.

***

Σὰν ἔφτασαν ἐκεῖ, ἄρχισαν νὰ διηγοῦνται τὰ παθήματά τους. Ὁ ἕνας μάλιστα ἀπὸ αὐτούς, ποὺ ἤξευρε καὶ ζωγραφική, ἐπῆρε ἕνα κομμάτι χαρτὶ καὶ ἔκαμε τὸ σκίτσο τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου ἀνθρώπου μὲ τοὺς χαυλιόδοντες. Οἱ ἄλλοι τέσσερες συμφοιτηταί του, ὅταν εἶδανε τὸ σκίτσο, ἐθαύμασαν τὴν τέχνη του, γιατὶ ἔμοιαζε πολύ, μὲ τὸ πρωτότυπο.

Ὁ νεαρὸς τότε φοιτητής, ὑπερήφανος γιὰ τὸ σχεδίασμά του, τὸ ἔκρυψε στὴν τσέπη του, γιὰ νὰ τὸ δείξῃ στὸν πατέρα του καὶ τὴν ἄλλη οἰκογένειά του καὶ τρόβηξε νὰ πάῃ στὸ σπίτι του.

Βρῆκε τοὺς γονεῖς του νὰ τρῶνε καὶ τοὺς διηγήθηκε ὅλα τὰ μυστηριώδη γεγονότα ποὺ τοὺς συνέβησαν στὸ στοιχειωμένο σπίτι.

— Τώρα, τοὺς εἶπε, θὰ τὸν δῆτε καὶ σεῖς τὸν φοβερὸ ἐκεῖνον ἄνθρωπο, τὸν κατακίτρινο, σὰν πεθαμμένον, μὲ τοὺς δυὸ χαυλιόδοντες καὶ μὲ τὸν μακρὺν κατάμαυρο μανδύα. Τὸν ἔχω ζωγραφίσει καὶ τὸ σκίτσο του μοιάζει θαυμάσια, σὰν νὰ ἤτανε φωτογραφία.

Καὶ ἔβγαλε τὸ σκίτσο, γιὰ νὰ τοὺς τὸ δείξῃ. Μόλις τὸ ἄνοιξε ὅμως ἔμεινε ἄναυδος. Τὸ χαρτὶ ἦταν καθαρό ! Τὸ σκίτσο εἶχεν ἐξαφανισθῆ !...

Ἐν τῷ μεταξὺ ἕνας ἀπὸ τοὺς νεαροὺς αὐτοὺς φοιτητάς, ἔπαθε τέτοιο νευρικὸ κλονισμὸ ἀπὸ τὸν φόβο του, ποὺ ἔπεσε πολὺ ἄσχημα εἰς τὸ κρεββάτι.

***

Ὅταν μιὰ ἐπιτροπὴ ψυχικῶν ἐρευνῶν πῆγε στὸ «στοιχειωμένο σπίτι» νὰ ἐξετάσῃ τὸ μυστηριῶδες φαινόμενο, ὁ τρομερὸς ἄνθρωπος μὲ τὰ μεγάλα δόντια, δὲν ἐμφανίσθηκε μπροστά της.

Τὸ πρωῒ ὅμως ποὺ ξύπνησαν, εἶδαν στὰ σανίδια τοῦ πατώματος, μακρυὰ ἀχνάρια ὡσὰν πύρινα πόδια νὰ ἐπάτησαν ἐκεῖ, καὶ ἄφησαν τὰ καμμένα σημάδια τους στὸ πάτωμα.

Ἡ ἐπιτροπὴ ἔμεινεν ἀκόμα μιὰ νύχτα στὸ σπίτι αὐτό, ἀλλὰ τίποτε δὲν εἶδε πειά. Μόνον τὰ καπέλλα τους, τὰ ὁποῖα εἶχαν κρεμάσῃ στὸ «πὸρτ-μαντώ», τὰ βρῆκαν τὸ πρωῒ, ξεσχισμένα !...

***

Τὰ φαινόμενα αὐτὰ ἀναστάτωσαν τὸν γύρω κόσμο καὶ οἱ γέροι καὶ ἡ γρηᾶς θυμήθηκαν ὅλες τὶς παληὲς παραδόσεις καὶ ὅσες ἀπὸ δύο γενεῶν διηγοῦντο οἱ προπάτορές των, γιὰ ἕνα μαλλιαρὸ ἀνθρωποειδὲς ὄν, μὲ δυὸ μεγάλα δόντια ποὺ ἔβγαινε καὶ οὐρλιαζε σὰν λύκος, στὴν αὐλὴ τοῦ στοιχειωμένου σπιτιοῦ.

Στὸ οὐρλιασμὰ του ὅλα τὰ ζῶα τρέμανε καὶ ἡ ἔγγυες γυναῖκες ἀποβάλλαν !...

Κάποτε ἕνας περαστικὸς παπᾶς, τοὺς εἶπε ν' ἀνάψουνε τὴ νύχτα φωτιὲς γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι, μὲ ξύλα ἀπὸ ἔλατα δέκα ἐτῶν, γιὰ νὰ ἐξαφανισθῆ τὸ φάντασμα καὶ νὰ πάψουν τὰ κακά του. Ἐκεῖνοι ἔσπευσαν νὰ συμμορφωθοῦν. ἀλλὰ σὰν ἔσβησαν ἡ φωτιὲς καὶ γυρίσανε στὰ σπίτια τους εἶδαν ὅτι σὲ κάθε σπίτι, εἶχε καεῖ κι' ἀπὸ ἕνα ἀσπρόρρουχο, ποὺ ἄνῆκε στὸ κάθε μέλος τῆς οἰκογενείας.

Ἄλλη μιὰ φορά, μιὰ κοπέλλα κυνηγῶντας νὰ πιάσῃ τὴ γίδα της, ποὺ εἶχε φύγει κατὰ τὸ στοιχειωμένο αὐτὸ σπίτι, μπῆκε μέσα στὴν αὐλή. Ἐκεῖ εἶδε ξαφνικὰ τὴ γίδα της, νὰ σηκώνεται στὰ δυὸ της πόδια, νὰ τὴν ἀγκαλιάζῃ καὶ νὰ τὴν φιλῆ σφιχτά !...

Ἀπὸ τὸ φίλημα αὐτὸ αἰσθάνθηκε ὅτι τῆς ἔφευγε ὅλο της τὸ αἷμα, καὶ ἀπὸ αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ συνέλθῃ πειά.

Τὴ γίδα τὴ βρῆκαν τὴν ἄλλην ἡμέρα στὴν αὐλή, φουσκωμένη ἀπὸ αἷμα καὶ σκασμένη, μὲ τὰ δόντια καταμέλανα, σὰν νὰ τὰ εἶχαν βάψῃ μὲ μπογιά !...

Ἐπίσης τὸν παληὸ καιρό, τὰ πουλιὰ ποὺ καθόντουσαν στὰ δένδρα τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ τὸ δειλινό, σὰν ἔπαι,νε νὰ βασιλέψῃ ὁ ἥλιος, ψοφοῦσαν !...

Ἔτσι, τὸ μυστήριο αὐτὸ μένει ἀκόμα μυστήρ ο βαθὺ καὶ σκοτεινό.

Τὸ σπίτι ἔχει πειὰ ἐ καταλειφθῆ καὶ κανένας δὲν τολμάει οὔτε ἀπ' ἔξω νὰ περάσῃ !...